

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ СТУДЕНТІВ У ТЕХНІЧНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

І.А. ОСТРОВСЬКИЙ, канд. пед. наук, доцент

*Харківський національний університет міського господарства
імені О.М. Бекетова*

Проблема соціокультурної ідентичності студентів технічного вищого навчального закладу актуалізована сучасним станом інституту освіти в цілому. Соціально-економічні перетворення останнього часу змінили соціальні умови діяльності будь-якого вищого навчального закладу, скорегували його соціальні завдання, внесли зміни ціннісні орієнтири, уподобання і очікування всіх учасників навчальної діяльності. Треба підкреслити, що ВНЗ – це особливе соціокультурне середовище, де молоді люди не тільки здобувають знання, але і продовжують процеси соціалізації та самоідентифікації.

На наш погляд, між найбільш загальних завдань, що специфічні для підготовки майбутніх інженерів, треба визначити наступні першочергові:

- гуманітаризація виховного і навчального процесу всіх напрямів навчання;

- інтенсифікація культурного життя, насичення її справжніми культурними явищами й надання можливості найбільшому числу студентів, викладачів і співробітників задовольняти свої культурні потреби та культурні запити;

- поєднання зусиль професорсько-викладацького складу, представників технічних, природнонаукових і гуманітарних знань для того, щоб із стін ВНЗ виходили вільні, освічені, професійно підготовлені, добре виховані особи.

Визначимо деякі ключові напрямки позааудиторної культурно-виховної роботи, що сприяють формуванню особистості студента:

- поширення випусковими кафедрами позааудиторного спілкування із своїми студентами для підвищення зацікавленості останніх до обраної професії, відчуття включеності у професійне середовище;

- використання загальноуніверситетськими кафедрами гуманітарних форм досвіду участі студентів у діяльності інститутів громадянського суспільства, починаючи з внутрішнього самоврядування;

- цілеспрямована пропаганда різних форм спілкування, створення стимулів до інтелектуальної праці в межах обраної професії: конкурси, олімпіади, ігрові види діяльності, змагальність, використання рейтингів і т.д.;

- розробку академічного кодексу поведінки;

- відродження і розвиток традицій, що відображають історію і дух академії, її систему цінностей, повагу до наукових і виробничих традицій, а та-

кож до людей, які створювали й розвивали наукову, освітню, матеріальну базу навчального закладу;

- формування іміджу «справжнього студента», який відповідає сьогоднішній соціально-економічній та культурній ситуації в країні, постійне виділення і заохочення кращих студентів.

Освітнє середовище в навчальному закладі – це індивідуально-розвиваючий феномен. Вона являє собою виховний простір, що містить освітні, етичні та інші цінності. За участю всіх складових освітнього середовища як частини соціокультурного простору створюються умови для всебічного розвитку майбутнього інженера.

ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНА ДІАГНОСТИКА ЯК ЗАСІБ АНАЛІЗУ ЕФЕКТИВНОСТІ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОГО ПРОЦЕСУ

Н.В. ОСТРЯНСЬКА, магістр, старший викладач

Харківський національний університет міського господарства імені О.М. Бекетова

Визначення ефективності навчально-виховного процесу – провідна проблема сучасної педагогіки. Одним із засобів аналізу ефективності навчально-виховного процесу є психолого-педагогічна діагностика.

Психолого-педагогічна діагностика як засіб постановки психолого-педагогічного діагнозу – одна із важливих складових навчально-виховного процесу. У сучасних наукових і довідкових джерелах поняття психодіагностики трактується як сукупність засобів контролю й оцінки, спрямованих на вирішення задач оптимізації навчального процесу, диференціації студентів, а також удосконалення навчальних програм і методів педагогічного впливу.

Під педагогічною діагностикою розуміють усі заходи щодо висвітлення проблем і процесів у галузі педагогіки, виміру ефективності навчального процесу й успішності, визначення можливостей кожного в плані одержання освіти.

Психологічний словник дає таке визначення психодіагностики: «Психодіагностика – галузь психологічної науки, що розробляє методи вияву та виміру індивідуально-психологічних особливостей особистості».

Психолого-педагогічний діагноз – висновок про виявлення якостей особистості або групи людей, на яких передбачається впливати у ході психолого-педагогічної діяльності. Такий діагноз повинен містити висновки про причини, що вплинули на стан, поведінку, особистість об'єкта діагностуван-